

BREUNINGER & DUIS

Reflecții

(Smaranda Oțeanu-Bunea – 22 septembrie 2013)

Și sâmbătă dimineața, la Sala mică a Palatului, la recitalul Albrecht Breuninger (vioară), Thomas Duis (pian), în cadrul ciclului Enescu și contemporanii săi – numeroși melomani s-au arătat interesați de program, de soliști. Chiar dacă numele lor nu sunt foarte sonore, CV-urile îi arată mereu invitați la celebre festivaluri, într-o permanentă colaborare cu formații de top, discografii remarcabile, mai ales că au imprimat și sonatele pentru vioară și pian de George Enescu! Și aceștia de fapt marele câștig, pentru că în recital chiar ne-au oferit, Sonata nr.3 în la minor, pentru pian și vioară „în caracter popular românesc”, op.25, un examen, deoarece o cântau pentru prima oară în public, nu mai vorbim că era publicul românesc!

Doi muzicieni experimentați, deci, atenți la detalii, la claritatea construcțiilor, fără implicații emoționale, fără să-și permită note personale, într-un fel, o atitudine sobră, didactică aș spune – date pe care le citești din primele minute. Așa am simțit în scurta Sonată pentru vioară și pian în sol minor L140, de Debussy –de fapt, o călătorie sinuoasă, plină de neliniști, cu un Final în care nu se găsesc răspunsuri și evadarea în poezie pare o soluție. Așa am recepționat și talmăcirea Sonatei pentru vioară și pian op.23, scrisă de Louis Vierne (celebru organist francez, care, aproape orb, a scris zeci de lucrări și 37 de ani s-a aflat la clapele orgii de la Notre-Dame, uimind lumea cu improvizațiile sale), gândită într-un stil romantic, dar nu teatral, deși, între părți sunt salturi de la suave cantilene la ardente dezlănțuiri.

Cu alte cuvinte, Breuninger și Duis, indiscutabil, profesioniști, virtuozii ai instrumentelor lor, fără drept de apel, pledează pentru narațiunea clară, nesufocată de emoții personale, fără abateri de la nota scrisă, într-un fel, dând muzicii șansa să ajungă la auditoriu, fără prea multe comentarii personale. Este un prilej de reflecție, este un mod de abordare, care poate stârni ecou. Depinde de sală, de auditoriu... Dar, mai ales de pagina pe care o interpretează. Iar dacă Rapsodia pentru vioară și pian, op.76 „Tzigane” de Ravel, a avut parte de virtuozitate, de energie, dar mai puțin de pasionantele dezvăluiri, de armoniile diafane care făceau loc bravurilor eclatante, Sonata nr.3 în la minor pentru vioară și pian „în caracter popular românesc” de Enescu, ne-a produs marea surpriză. Un fenomen explicabil, poate prin tensiunea și așteptarea sălii, prin circuitul de emoții creat. Pentru că, în parametrii stilului, manierei lor, a fost o demonstrație specială de abordare a textului musical, de pătrundere în agogica și dinamica imaginilor enesciene, dorința de a cânta românește, să spunem, de a plasticiza detaliile, de a intra în hora fluctuațiilor de tempo, de a dezvălui, spre exemplu, taina cântecului lung (vezi Andante sostenuto e misterioso), prin jocul flageoletelor, prin pedala pianului. Astfel încât în Rondo-ul (Allegro con brio ma non troppo mosso), bine gradat, bine construit, au reușit să aștearnă finalul apoteotic.